

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna
iulie 2019**

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-543/17, Comisia/Belgia</u> – Prin neadoptarea, la expirarea termenului stabilit în avizul motivat din 30 septembrie 2016, astfel cum a fost prelungit de Comisia Europeană, a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2014/61/UE privind măsuri de reducere a costului instalării rețelelor de comunicații electronice de mare viteză și, a fortiori, prin necomunicarea către Comisie a unor astfel de măsuri de transpunere, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 din această directivă.</p> <p>Prin neadoptarea încă, la data examinării faptelor de către Curte, a măsurilor necesare pentru a transpune în dreptul său intern, în ceea ce privește Regiunea Bruxelles–Capitală, articolul 2 punctele 7-9 și 11, articolul 4 alineatul (5), precum și articolul 8 din Directiva 2014/61, și, <i>a fortiori</i>, prin necomunicarea către Comisia Europeană a unor astfel de măsuri de transpunere, Regatul Belgiei a persistat parțial în neîndeplinirea obligațiilor.</p> <p>Pentru cazul în care neîndeplinirea obligațiilor ar persista la data pronunțării hotărârii, Curtea obligă Regatul Belgiei la plata către Comisia Europeană, de la această dată și până la încetarea acestei neîndepliniri a obligațiilor, a unei penalități cu titlu cominatoriu zilnice de 5 000 de euro.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-481/18, Comisia/Italia</u> - Prin neadoptarea, în termenul stabilit, a dispozițiilor legislative și administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2012/39/UE de modificare a Directivei 2006/17/CE privind anumite cerințe tehnice referitoare la controlul țesuturilor și celulelor de origine umană și necomunicarea către Comisia Europeană a textului măsurilor luate pentru a asigura transpunerea Directivei, Republica Italiană nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 2 alineatul (1) din aceasta.</p> <p><u>Cauza C-209/18, Comisia/Austria</u> - Prin menținerea cerințelor privind stabilirea sediului pentru societățile de ingineri constructori și de agenți de brevetare, a cerințelor privind forma juridică și deținerea capitalului pentru societățile de ingineri constructori, de agenți de brevetare și de medici veterinari, precum și a restricțiilor privind activitățile multidisciplinare pentru societățile de ingineri constructori și de agenți de brevetare, Republica Austria nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 14 punctul 1, al articolului 15 alineatul (1), alineatul (2) literele (b) și (c) și alineatul (3) și al articolului 25 din Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne.</p> <p><u>Cauza C-516/17, Spiegel Online GmbH</u> - Litera (c) a doua ipoteză și litera (d) ale alineatului (3) al articolului 5 din Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretate în sensul că nu constituie măsuri de</p>

armonizare completă a domeniului de aplicare al excepțiilor sau al limitărilor pe care le cuprind.

Libertatea de informare și libertatea presei, consacrate la articolul 11 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, nu pot justifica, în afara excepțiilor și a limitărilor prevăzute la articolul 5 alineatele (2) și (3) din Directiva 2001/29, o derogare de la drepturile exclusive ale autorului de reproducere a unei opere și de comunicare publică a acesteia, prevăzute la articolul 2 litera (a) și, respectiv, la articolul 3 alineatul (1) din această directivă.

Instanța națională, în cadrul evaluării comparative pe care este obligată să o efectueze, în lumina tuturor circumstanțelor speței respective, între drepturile exclusive ale autorului prevăzute la articolul 2 litera (a) și la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, pe de o parte, și drepturile utilizatorilor de obiecte protejate prevăzute prin dispozițiile derogatorii de la articolul 5 alineatul (3) litera (c) a doua ipoteză și litera (d) din această directivă, pe de altă parte, trebuie să se întemeieze pe o interpretare a acestor dispoziții care să fie în deplină conformitate cu drepturile fundamentale garantate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, respectând totodată modul lor de redactare și păstrându-le efectul util. Articolul 5 alineatul (3) litera (c) a doua ipoteză din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme naționale care restrânge aplicarea excepției sau a limitării prevăzute în această dispoziție la cazurile în care formularea unei cereri prealabile de autorizare în vederea folosirii unei opere protejate pentru difuzarea evenimentelor curente nu este posibilă în mod rezonabil.

Articolul 5 alineatul (3) litera (d) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „citate”, prevăzută în această dispoziție, include trimiterea, prin intermediul unui hiperlink, la un fișier care poate fi accesat în mod autonom. Articolul 5 alineatul (3) litera (d) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că o operă a fost pusă deja în mod legal la dispoziția publicului atunci când aceasta, în forma sa concretă, a fost în prealabil făcută accesibilă publicului cu autorizația titularului dreptului sau în temeiul unei licențe obligatorii ori în temeiul unei autorizații legale.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-476/17, Pelham GmbH - Articolul 2 litera (c) din Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretat, în lumina Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în sensul că dreptul exclusiv conferit prin această dispoziție producătorului de fonograme de a autoriza sau de a interzice reproducerea fonogramei sale îi permite să se opună utilizării de către un terț a unui eșantion sonor, chiar foarte scurt, din fonograma sa în vederea includerii acestui eșantion într-o altă fonogramă, cu excepția cazului în care acest eșantion este inclus sub o formă modificată și nu poate fi recunoscut în momentul ascultării.

Articolul 9 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/115/CE privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale trebuie interpretat în sensul că o fonogramă care cuprinde eșantioane muzicale transferate de pe o altă fonogramă nu constituie o „copie”, în sensul acestei dispoziții, a acestei fonograme, în condițiile în care nu reia totalitatea sau o parte substanțială a fonogramei respective.

	<p>Un stat membru nu poate să prevadă în dreptul său național o excepție sau o limitare la dreptul producătorilor de fonograme prevăzut la articolul 2 litera (c) din Directiva 2001/29, alta decât cele prevăzute la articolul 5 din această directivă.</p> <p>Articolul 5 alineatul (3) litera (d) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „citat” menționată în această dispoziție nu include o situație în care nu este posibil să se identifice opera respectivă prin citatul în cauză.</p> <p>Articolul 2 litera (c) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că constituie o măsură de armonizare completă a conținutului material al dreptului menționat la acest articol.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-469/17, Funke Medien NRW GmbH</u> - Articolul 2 litera (a) și articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretate în sensul că constituie măsuri de armonizare completă a conținutului material al drepturilor care sunt menționate la aceste articole. Litera (c) a doua ipoteză și litera (d) ale alineatului (3) al articolului 5 din această directivă trebuie interpretate în sensul că nu constituie măsuri de armonizare completă a domeniului de aplicare al excepțiilor sau al limitărilor pe care le cuprind.</p> <p>Libertatea de informare și libertatea presei, consacrate la articolul 11 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, nu pot justifica, în afara excepțiilor și a limitărilor prevăzute la articolul 5 alineatele (2) și (3) din Directiva 2001/29, o derogare de la drepturile exclusive ale autorului de reproducere a unei opere și de comunicare publică a acesteia, prevăzute la articolul 2 litera (a) și, respectiv, la articolul 3 alineatul (1) din această directivă.</p> <p>Instanța națională, în cadrul evaluării comparative pe care este obligată să o efectueze, în lumina tuturor circumstanțelor speței respective, între drepturile exclusive ale autorului vizate la articolul 2 litera (a) și la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, pe de o parte, și drepturile utilizatorilor de obiecte protejate vizate de dispozițiile derogatorii de la articolul 5 alineatul (3) litera (c) a doua ipoteză și litera (d) din această directivă, pe de altă parte, trebuie să se întemeieze pe o interpretare a acestor dispoziții care să fie în deplină conformitate cu drepturile fundamentale garantate de cartă, respectând totodată modul lor de redactare și menținându-le efectul util.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Carta drepturilor fundamentale</p>	<p><u>Cauza C-644/17, Eurobolt BV</u> – Articolul 267 TFUE trebuie interpretat în sensul că, pentru a contesta validitatea unui act de drept derivat al Uniunii, un justițiabil se poate prevala în fața unei instanțe naționale de motivele care pot fi invocate în cadrul unei acțiuni în anulare formulate în temeiul articolului 263 TFUE, inclusiv de motivele întemeiate pe nerespectarea condițiilor pentru adoptarea unui astfel de act.</p> <p>Articolul 267 TFUE coroborat cu articolul 4 alineatul (3) TUE trebuie interpretat în sensul că o instanță națională are dreptul de a se adresa înainte de sesizarea Curții instituțiilor Uniunii Europene care au participat la elaborarea unui act de drept derivat al Uniunii, a cărui validitate este contestată în fața sa, în vederea obținerii de la acestea de informații și de elemente punctuale pe care le consideră</p>

	<p>indispensabile pentru a înlătura orice îndoială a instanței naționale cu privire la validitatea actului Uniunii în cauză și pentru a evita să sesizeze Curtea cu o întrebare preliminară în aprecierea validității acestui act.</p> <p><u>Cauza C-556/17, Alekszj Torubarov</u> - Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în cauza principală, în care o instanță de fond a constatat, după ce a efectuat o examinare deplină și ex nunc a ansamblului elementelor de fapt și de drept relevante prezentate de solicitantul de protecție internațională, că, în aplicarea criteriilor prevăzute de Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, acestui solicitant trebuie să i se recunoască o asemenea protecție pentru motivul pe care îl invocă în susținerea cererii sale, dar că un organism administrativ sau cvasijudiciar adoptă ulterior o decizie în sens contrar, fără a stabili în acest scop apariția unor noi elemente care să justifice o nouă apreciere a necesităților de protecție internațională ale solicitantului menționat, respectiva instanță trebuie să modifice această decizie care nu este conformă cu hotărârea sa anterioară și să o substituie cu propria decizie în ceea ce privește cererea de protecție internațională, lăsând, dacă este cazul, neaplicată reglementarea națională care i-ar interzice să procedeze în acest sens.</p>
<p>Concurență</p>	<p>Cauzele <u>T-762/15, T-762/15, T-763/15, T-772/15, T-1/16, T-8/16, Sony Corporation</u> – Tribunalul a confirmat decizia Comisiei de constatare a unui acord pe piața unităților de discuri optice. Prin urmare, amenzile aplicate prin respectiva decizie rămân neschimbate.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-91/18, Comisia/Grecia</u> – Republica Elenă nu a îndeplinit obligațiile care îi revin:</p> <ul style="list-style-type: none"> - în temeiul articolelor 19 și 21 din Directiva 92/83/CEE privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice coroborate cu articolul 23 alineatul (2) din această directivă, prin adoptarea și prin menținerea în vigoare a unei legislații care aplică o rată a accizei redusă cu 50 % în raport cu rata națională standard pentru tsipouro și tsikoudia fabricate de întreprinderile de distilare, denumite „distilatoare sistematice”, și - în temeiul articolelor 19 și 21 din Directiva 92/83 coroborate cu articolul 22 alineatul (1) din aceasta și cu articolul 3 alineatul (1) din Directiva 92/84/CEE privind apropierea ratelor accizelor la alcool și băuturi alcoolice, prin adoptarea și prin menținerea în vigoare a unei legislații care aplică, în condițiile prevăzute de această legislație, o rată a accizei foarte redusă pentru tsipouro și tsikoudia fabricate de micii distilatori, denumiți „ocazionali”. <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>

**Cooperare
judiciară în
materie civilă**

Cauza C-530/18, EP – Articolul 15 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, trebuie interpretat în sensul că instituie o excepție de la norma de competență generală prevăzută la articolul 8 din acest Regulament nr. 2201/2003, potrivit căreia competența instanțelor din statele membre este determinată de locul reședinței obișnuite a copilului la momentul sesizării acestora.

Articolul 15 din Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretat în sensul că, dacă unul sau mai multe dintre cele cinci criterii alternative pe care le prevede, în mod exhaustiv, pentru a aprecia existența unei legături speciale a copilului cu un alt stat membru decât cel în care are reședința obișnuită sunt îndeplinite, instanța competentă în temeiul articolului 8 din acest regulament are posibilitatea de a trimite cauza la o instanță pe care o consideră mai bine plasată pentru a soluționa litigiul cu care este sesizată, însă nu este obligată să facă acest lucru. Dacă instanța competentă ajunge la concluzia că legăturile care unesc copilul vizat cu statul membru în care are reședința obișnuită sunt mai puternice decât cele care îl unesc cu un alt stat membru, această concluzie este suficientă pentru a înlătura aplicarea articolului 15 din regulamentul menționat.

Articolul 15 din Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretat în sensul că existența unor diferențe între normele de drept, în special normele de procedură, ale unui stat membru a cărui instanță este competentă pentru a soluționa cauza pe fond și cele ale unui alt stat membru cu care copilul în cauză are o legătură specială, cum ar fi examinarea cauzelor fără prezența publicului și de către judecători specializați, nu poate constitui în mod general și abstract un element pertinent, având în vedere interesul superior al copilului, pentru a aprecia dacă instanțele din acest din urmă stat membru sunt mai bine plasate pentru a soluționa cauza respectivă. Instanța competentă poate lua în considerare aceste diferențe numai dacă ele sunt de natură să aducă o valoare adăugată reală și concretă pentru adoptarea unei decizii referitoare la acest copil, în raport cu ipoteza în care ea ar rămâne sesizată cu cauza menționată.

Cauza C-722/17, Norbert Reitbauer și alții – Articolul 24 punctele 1 și 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că acțiunea unui creditor în contestarea distribuirii sumelor de bani realizate în urma licitației judiciare a unui imobil, prin care se urmărește, pe de o parte, constatarea stingerii prin compensație a unei creanțe concurente și, pe de altă parte, inopozabilitatea garanției reale constituite pentru garantarea executării acestei din urmă creanțe, nu intră în competența exclusivă a instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul sau a instanțelor de la locul executării silite.

Cauza C-451/18, Tibor-Trans Fuvarozó és Kereskedelmi Kft. – Articolul 7 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unei acțiuni în repararea unui prejudiciu cauzat de o încălcare a articolului 101 TFUE, care constă în special în acorduri coluzive privind stabilirea prețurilor și majorarea prețurilor brute ale camioanelor, „locul

	<p>unde s-a produs fapta prejudiciabilă” vizează, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, locul pieței afectate de această încălcare, mai precis locul în care prețurile pieței au fost denaturate, în care victima pretinde că a suferit acest prejudiciu, chiar dacă acțiunea este îndreptată împotriva unui participant la înțelegerea în cauză cu care respectiva victimă nu a stabilit raporturi contractuale.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie penală</p>	<p><u>Cauza C-38/18, Massimo Gambino</u> - Articolele 16 și 18 din Directiva 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia, atunci când victima unei infracțiuni a fost audiată pentru prima dată de completul de judecată al unei instanțe penale de prim grad iar compunerea acestui complet este modificată ulterior, victima menționată trebuie, în principiu, să fie audiată din nou de completul nou format, atunci când una dintre părțile la procedură refuză ca respectivul complet să se întemeieze pe procesul-verbal al primei audieri a victimei menționate.</p>
<p>Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă</p>	<p><u>Cauza C-620/17, Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe</u> - Răspunderea unui stat membru pentru prejudiciile cauzate de o hotărâre a unei instanțe naționale de ultim grad prin care se încalcă o normă de drept al Uniunii este reglementată de condițiile stabilite de Curte, în special la punctul 51 din Hotărârea din 30 septembrie 2003, Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513), fără a exclude însă posibilitatea ca răspunderea statului să fie angajată în condiții mai puțin restrictive în temeiul dreptului național. Această răspundere nu este exclusă de faptul că hotărârea respectivă a dobândit autoritate de lucru judecat. În cadrul punerii în aplicare a acestei răspunderi, revine instanței naționale sesizate cu cererea de despăgubire să aprecieze, ținând seama de toate elementele care caracterizează situația în cauză, dacă instanța națională de ultim grad a săvârșit o încălcare suficient de gravă a dreptului Uniunii, încălcând în mod evident dreptul Uniunii aplicabil, inclusiv jurisprudența relevantă a Curții. În schimb, dreptul Uniunii se opune unei norme de drept național care, într-un astfel de caz, exclude în general din prejudiciile care pot face obiectul unei despăgubiri cheltuielile ocazionate unei părți de hotărârea prejudiciabilă a instanței naționale.</p> <p>Dreptul Uniunii, în special Directiva 89/665/CEE privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE și Directiva 92/13/CEE privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66, precum și principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretat în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru care nu permite revizuirea unei hotărâri care are autoritate de lucru judecat a unei instanțe din statul membru respectiv care s-a pronunțat cu privire la o acțiune în anulare împotriva unui act al unei autorități contractante, fără a aborda o chestiune a cărei examinare este avută în vedere într-o hotărâre anterioară a Curții pronunțată ca răspuns la o cerere de decizie preliminară</p>

	<p>formulată în cadrul procedurii referitoare la acțiunea în anulare menționată. Cu toate acestea, în cazul în care normele de procedură interne aplicabile prevăd posibilitatea ca instanța națională să revină asupra unei hotărâri care are autoritate de lucru judecat pentru a face ca situația rezultată din această hotărâre să fie compatibilă cu o hotărâre judecătorească definitivă națională anterioară pe care instanța care a pronunțat hotărârea respectivă, precum și părțile în cauza în care aceasta s-a pronunțat o cunoșteau deja, această posibilitate trebuie, în conformitate cu principiile echivalenței și efectivității, în aceleași condiții, să prevaleze pentru ca situația să fie făcută compatibilă cu dreptul Uniunii, astfel cum este interpretat printr-o hotărâre anterioară a Curții.</p>
<p>Fiscalitate</p>	<p><u>Cauza C-316/18</u>, Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs – Articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că o persoană impozabilă care desfășoară atât activități supuse taxei pe valoarea adăugată, cât și activități scutite de această taxă, care investește donațiile și alocațiile pe care le primește prin plasarea lor într-un fond și care utilizează veniturile generate de fondul menționat pentru a acoperi costurile ansamblului acestor activități nu este autorizată să deducă, cu titlul de cheltuieli generale, taxa pe valoarea adăugată achitată în amonte și aferentă cheltuielilor legate de această plasare.</p> <p><u>Cauza C-273/18</u>, SIA „Kuršu zeme” – Articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE, trebuie interpretat în sensul că, pentru a se refuza dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată achitate în amonte, circumstanța că o achiziție de bunuri a avut loc după un lanț de operațiuni succesive de vânzare între mai multe persoane și că persoana impozabilă a intrat în posesia bunurilor în discuție în antrepozitul unei persoane care făcea parte din acest lanț, alta decât persoana care figurează pe factură ca furnizor, nu este, ca atare, suficientă pentru a determina existența unei practici abuzive a persoanei impozabile sau a celorlalte persoane participante la lanțul menționat, autoritatea fiscală competentă fiind obligată să stabilească existența unui avantaj fiscal necuvenit de care ar fi beneficiat persoana impozabilă sau celelalte persoane.</p> <p><u>Cauza C-242/18</u>, „UniCredit Leasing” EAD – Articolul 90 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că permite, în cazul rezilierii unui contract de leasing financiar, o reducere a bazei de impozitare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată calculată forfetar printr-o decizie rectificativă cu privire la ansamblul ratelor de leasing datorate pe toată durata contractului, chiar dacă această decizie rectificativă ar fi intrat în vigoare și ar constitui astfel un „act administrativ stabil” de constatare a unei datorii fiscale în temeiul dreptului național.</p> <p>Articolul 90 din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, lipsa plății unei părți din ratele de leasing datorate ale unui contract de leasing financiar pentru perioada cuprinsă între încetarea plăților și rezilierea neretroactivă a contractului, pe de o parte, și lipsa plății unei despăgubiri datorate în cazul rezilierii anticipate a contractului, corespunzătoare sumei tuturor ratelor de leasing neplătite până la expirarea acestui contract, pe de altă parte, constituie un caz de neplată susceptibil să intre</p>

	<p>sub incidența derogării de la obligația de reducere a bazei de impozitare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, prevăzută la alineatul (2) al acestui articol, cu excepția cazului în care persoana impozabilă demonstrează existența unei probabilități rezonabile ca datoria să nu fie onorată, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p><u>Cauza C-26/18, Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung</u> - Articolul 2 alineatul (1) litera (d) și articolul 30 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că, atunci când un bun este introdus pe teritoriul Uniunii Europene, nu este suficient ca acest bun să fi făcut obiectul unor încălcări ale legislației vamale într-un anumit stat membru care au dat naștere unei datorii vamale la import pentru a considera că respectivul bun a intrat în circuitul economic al Uniunii în acest stat membru, atunci când se dovedește că același bun a fost transportat în alt stat membru, care este destinația sa finală, unde a fost consumat, taxa pe valoarea adăugată la import aferentă respectivului bun fiind, așadar, generată doar în acest alt stat membru.</p> <p><u>Cauza C-348/18, Galeria Parque Nascente – Exploração de Espaços Comerciais SA</u> – Directiva 90/434/CEE privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, scindărilor, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din diferite state membre, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/98/CE, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia nu sunt considerate, pentru societatea absorbantă, ca fiind deductibile fiscal cheltuieli care au fost considerate astfel pentru societatea absorbită înainte de fuziunea celor două societăți și care ar fi fost considerate deductibile fiscal dacă fuziunea nu ar fi avut loc.</p> <p><u>Cauza C-388/18, Finanzamt A</u> – Articolul 288 primul paragraf punctul 1 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale sau unei practici administrative naționale în temeiul căreia cifra de afaceri ce servește drept referință în scopul aplicabilității regimului special pentru întreprinderile mici unei persoane impozabile care intră sub incidența regimului special al marjei prevăzut pentru comercianții persoane impozabile este calculată, conform articolului 315 din această directivă, ținând seama numai de marja de profit realizată. Această cifră de afaceri trebuie stabilită pe baza tuturor sumelor, exclusiv taxa pe valoarea adăugată, încasate sau care urmează a fi încasate de acest comerciant persoană impozabilă, independent de modalitățile potrivit cărora aceste sume vor fi efectiv impozitate.</p>
<p>Libera circulație a mărfurilor</p>	<p><u>Cauza C-387/18, Delfarma sp. z o.o.</u> – Articolele 34 și 36 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care impune, pentru ca o autorizație de import paralel al unui medicament să poată fi acordată, ca acest medicament și medicamentul care a făcut obiectul unei autorizații de introducere pe piață în acel stat membru să fie ambele medicamente de referință sau ambele medicamente generice și care, prin urmare, interzice acordarea oricărei autorizații de import</p>

	<p>paralel al unui medicament atunci când acesta este un medicament generic, în timp ce medicamentul autorizat deja în statul membru respectiv este un medicament de referință.</p>
<p>Libera circulație a persoanelor</p>	<p><u>Cauza C-410/18, Nicolas Aubriet</u> – Articolul 45 TFUE și articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 492/2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care subordonează acordarea unui ajutor financiar pentru studii superioare studenților nerezidenți condiției ca, la data formulării cererii de ajutor financiar, unul dintre părinții studentului să fi fost angajat sau să fi desfășurat o activitate în acest stat membru o durată de cel puțin cinci ani într-o perioadă de referință de șapte ani calculată retroactiv de la data formulării cererii de ajutor financiar menționate, în măsura în care aceasta nu permite abordarea de o manieră suficient de largă a existenței unei eventuale legături suficiente cu piața muncii din acest stat membru.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-716/17, A</u> – Articolul 45 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme de competență jurisdicțională prevăzute de reglementarea unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care subordonează acordarea unei măsuri de eliberare de datorii de condiția ca debitorul să aibă domiciliul sau reședința în acest stat membru.</p> <p>Articolul 45 TFUE trebuie interpretat în sensul că impune instanței naționale să lase neaplicată condiția privind reședința prevăzută de o normă națională de competență jurisdicțională precum cea în discuție în litigiul principal, independent de aspectul dacă procedura de eliberare de datorii, prevăzută de asemenea de această reglementare, conduce eventual la afectarea creanțelor deținute de particulari în temeiul reglementării menționate.</p>
<p>Libera prestare a serviciilor și libertatea de stabilire</p>	<p><u>Cauza C-697/17, Telecom Italia SpA</u> - Articolul 28 alineatul (2) prima teză din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE trebuie interpretat în sensul că, având în vedere cerința privind identitatea juridică și materială între operatorii economici preselecțați și cei care depun ofertele, nu se opune ca, în cadrul unei proceduri restrânse de atribuire a unui contract de achiziții publice, un candidat preselecțat, care se angajează să absoarbă un alt candidat preselecțat, în temeiul unui acord de fuziune încheiat între etapa de preselecție și cea de depunere a ofertelor și executat după această etapă de depunere, să poată depune o ofertă.</p> <p><u>Cauza C-622/17, Baltic Media Alliance Ltd</u> - Articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2010/13/UE privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva „serviciilor mass-media audiovizuale”) trebuie interpretat în sensul că o măsură de ordin public adoptată de un stat membru, constând în obligația pentru furnizorii de servicii mass-media ale căror transmisii televizate sunt destinate teritoriului acestui stat membru și pentru celelalte persoane care furnizează consumatorilor din statul membru menționat un serviciu de difuzare prin internet de posturi sau de emisiuni de televiziune să nu difuzeze sau să nu retransmită chiar pe teritoriul</p>

	<p>acestui stat membru, pentru o perioadă de douăsprezece luni, un post de televiziune provenind dintr-un alt stat membru decât în cadrul unor pachete cu plată, fără a împiedica totuși retransmisia propriu-zisă pe teritoriul acestui prim stat membru a programelor de televiziune ale acestui post nu intră sub incidența acestei dispoziții.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-393/17, Openbaar Ministerie</u> - Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CE, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) trebuie interpretată în sensul că nu se aplică unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principală, care prevede sancționarea penală a persoanelor care conferă, fără să fi fost abilitate în prealabil de autoritatea competentă, un titlu de „master”.</p> <p>Articolul 1 alineatul (5) din Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne, coroborat cu articolele 9 și 10 din aceasta, trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede sancționarea penală a persoanelor care conferă, fără să fi fost abilitate în prealabil de autoritatea competentă, un titlu de „master”, în măsura în care condițiile cărora li se subordonează acordarea unei abilitări pentru a conferi acest titlu sunt compatibile cu articolul 10 alineatul (2) din această directivă, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p><u>Cauza C-377/17, Comisia/Germania</u> - Prin menținerea unor tarife obligatorii pentru prestațiile de planificare ale arhitecților și ale inginerilor, Republica Federală Germania nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 15 alineatul (1), alineatul (2) litera (g) și alineatul (3) din Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne.</p>
<p>Mediu</p>	<p><u>Cauzele conexate C-180/18, C-286/18 și C-287/18, Agrenergy Srl</u> – Sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere ținând seama de toate elementele relevante, articolul 3 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2009/28/CE privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE, citit în lumina principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiile principale, care permite unui stat membru să prevadă reducerea sau chiar eliminarea tarifelor de stimulare stabilite anterior pentru energia produsă în instalațiile solare fotovoltaice.</p> <p><u>Cauza C-624/17, Openbaar Ministerie</u> - Transferul către o țară terță al unui lot de aparate electrice și electronice, precum cele în discuție în litigiul principal, care inițial erau destinate vânzării cu amănuntul, dar care au făcut obiectul unui retur de către consumator sau care, din diverse motive, au fost returnate de comerciant furnizorului său, precum aparatele electrice în discuție în litigiul principal, trebuie considerat un „transfer de deșeuri”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 privind transferurile de deșeuri coroborat cu articolul 2 punctul 1 din acesta și cu articolul 3 punctul 1</p>

din Directiva 2008/98/CE privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive, în cazul în care acest lot conține aparate a căror bună funcționare nu a fost constatată în prealabil sau care nu sunt corect protejate împotriva daunelor legate de transport. În schimb, în absența unor indicii contrare, asemenea bunuri care au devenit excedentare în asortimentul vânzătorului, aflate în ambalajul de origine nedesfăcut, nu trebuie să fie considerate deșeuri.

Cauza C-434/19, Comisia/Italia - Prin necomunicarea către Comisia Europeană a programului său național de punere în aplicare a politicii privind gestionarea combustibilului uzat și a deșeurilor radioactive, Republica Italiană nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor combinate ale articolului 15 alineatul (4) și articolului 13 alineatul (1) din Directiva 2011/70/Euratom de instituire a unui cadru comunitar pentru gestionarea responsabilă și în condiții de siguranță a combustibilului uzat și a deșeurilor radioactive.

Cauza C-411/17, Inter-Environnement Wallonie ASBL - Articolul 1 alineatul (2) litera (a) prima liniuță, articolul 2 alineatul (1) și articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2011/92/UE privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului trebuie să fie interpretate în sensul că reluarea, pentru o perioadă de aproape 10 ani, a producției industriale de energie electrică a unei centrale nucleare oprite, având ca efect amânarea cu 10 ani a datei inițial stabilite de legiuitorul național pentru dezactivarea și încetarea activității acesteia, și amânarea, tot cu 10 ani, a termenului inițial prevăzut de același legiuitor pentru dezactivarea și oprirea producției industriale de energie electrică a unei centrale în activitate, măsuri care presupun lucrări de modernizare a centralelor în cauză de natură să afecteze realitatea fizică a siturilor, constituie un „proiect”, în sensul acestei directive, care trebuie, în principiu și sub rezerva unor verificări a căror efectuare este de competența instanței de trimitere, să facă obiectul unei evaluări a efectelor asupra mediului anterior adoptării măsurilor respective. Împrejurarea că punerea în aplicare a acestora din urmă presupune acte ulterioare, precum emiterea, în cazul uneia dintre centralele în cauză, a unei noi autorizații individuale de producție de energie electrică în scopuri industriale, nu este determinantă în această privință. Lucrările indisociabil legate de măsurile menționate trebuie să facă de asemenea obiectul unei astfel de evaluări înainte de adoptarea măsurilor respective dacă natura și efectele potențiale ale acestora asupra mediului sunt suficient de identificabile în acest stadiu, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Articolul 2 alineatul (4) din Directiva 2011/92 trebuie să fie interpretat în sensul că nu permite unui stat membru să excepteze un proiect precum cel în discuție în litigiul principal de la o evaluare a efectelor asupra mediului în vederea asigurării siguranței aprovizionării sale cu energie electrică decât în cazul în care statul membru respectiv demonstrează că riscul pentru siguranța acestei aprovizionări este, în mod rezonabil, probabil și că proiectul în discuție prezintă un caracter de urgență care poate justifica lipsa unei astfel de evaluări, în măsura în care sunt respectate obligațiile prevăzute la articolul 2 alineatul (4) al doilea paragraf literele (a)-(c) din directiva amintită. O asemenea posibilitate de exceptare nu aduce însă atingere obligațiilor care se impun statului membru în cauză în temeiul articolului 7 din directiva menționată.

Articolul 1 alineatul (4) din Directiva 2011/92 trebuie să fie interpretat în sensul

	<p>că o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal nu constituie un act legislativ specific de drept intern, în sensul dispoziției respective, exclus, în temeiul acesteia, din domeniul de aplicare al directivei menționate.</p> <p>Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică trebuie să fie interpretat în sensul că măsurile precum cele în discuție în litigiul principal, împreună cu lucrările de modernizare și de aliniere la standardele actuale de securitate, reprezintă un proiect care trebuie să facă obiectul unei evaluări corespunzătoare a efectelor sale potențiale asupra siturilor protejate în cauză. Aceste măsuri trebuie să facă obiectul unei asemenea evaluări înaintea adoptării lor de către legiuitor. Împrejurarea că punerea în aplicare a măsurilor menționate presupune acte ulterioare, precum emiterea, în cazul uneia dintre centralele în cauză, a unei noi autorizații individuale de producție de energie electrică în scopuri industriale, nu este determinantă în această privință. Lucrările indisociabil legate de măsurile respective trebuie să facă de asemenea obiectul unei astfel de evaluări înainte de adoptarea acestora din urmă, dacă natura și efectele potențiale ale acestora asupra siturilor protejate sunt suficient de identificabile în acest stadiu, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.</p> <p>Articolul 6 alineatul (4) primul paragraf din Directiva 92/43 trebuie să fie interpretat în sensul că obiectivul de asigurare, în orice moment, a siguranței aprovizionării cu energie electrică a unui stat membru constituie un motiv crucial de interes public major, în sensul acestei dispoziții. Articolul 6 alineatul (4) al doilea paragraf din directiva menționată trebuie să fie interpretat în sensul că, în cazul în care situl protejat care poate fi afectat de un proiect adăpostește un tip de habitat natural sau o specie prioritară – aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere –, doar necesitatea de a elimina o amenințare reală și gravă de întrerupere a aprovizionării cu energie electrică a statului membru în cauză este de natură să constituie, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, un motiv de siguranță publică, în sensul acestei dispoziții.</p> <p>Dreptul Uniunii trebuie să fie interpretat în sensul că o instanță națională poate, în mod excepțional, dacă dreptul intern îi permite, să mențină efectele unor măsuri precum cele în discuție în litigiul principal, care ar fi fost adoptate cu încălcarea obligațiilor prevăzute de Directivele 2011/92 și 92/43, dacă această menținere este justificată de considerații imperative legate de necesitatea înlăturării unei amenințări reale și grave de întrerupere a aprovizionării cu energie electrică a statului membru în cauză, careia nu i se poate face față prin alte mijloace și alternative, în special în cadrul pieței interne. Menținerea respectivă nu poate acoperi decât perioada strict necesară pentru remedierea acestei nelegalități.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Politică externă și de securitate comună</p>	<p>Cauzele conexe T-244/16 și T-285/17, cauzele conexe T-245/16 și T-286/17, cauza T-305/18, cauza T-289/18, cauza T-285/18, cauza T-284/18, cauza T-274/18 - Tribunalul UE a anulat înghețarea fondurilor, decizie de Consiliu, a șapte personalități din fosta clasă conducătoare ucraineană.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p>Cauza C-89/18, A – Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980</p>

	<p>privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere înființat prin acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara, de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acestora din urmă prin Decizia 64/732/CEE, trebuie interpretat în sensul că o măsură națională care impune drept condiție pentru reîntregirea familiei între un lucrător turc cu reședința legală în statul membru avut în vedere și soția acestuia ca legăturile lor cu respectivul stat membru să fie mai puternice decât cele pe care aceștia le au cu un stat terț constituie o „nouă restricție” în sensul dispoziției menționate. O astfel de restricție nu este justificată.</p>
<p>Protecția consumatorilor</p>	<p><u>Cauza C-649/17, Amazon</u> - Articolul 6 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE și a Directivei 1999/44/CE și de abrogare a Directivei 85/577/CEE și a Directivei 97/7/CE, trebuie interpretat în sensul că, pe de o parte, se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care impune comerciantului, înainte de a încheia cu un consumator un contract la distanță sau negociat în afara spațiilor comerciale, menționat la articolul 2 punctele 7 și 8 din această directivă, să furnizeze, în orice împrejurare, numărul său de telefon. Pe de altă parte, dispoziția menționată nu implică o obligație a comerciantului de a institui o linie telefonică ori de fax sau de a crea o nouă adresă de poștă electronică pentru a le permite consumatorilor să îl contacteze și nu impune să se comunice acest număr sau cel de fax ori adresa de poștă electronică decât în cazul în care acest comerciant dispune deja de respectivele mijloace de comunicare cu consumatorii.</p> <p>Articolul 6 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2011/83 trebuie interpretat în sensul că, deși această dispoziție îi impune comerciantului sarcina de a pune la dispoziția consumatorului un mediu de comunicare de natură să îndeplinească criteriile unei comunicări directe și eficiente, ea nu se opune ca respectivul comerciant să furnizeze alte mijloace de comunicare decât cele enumerate în dispoziția menționată pentru a îndeplini aceste criterii.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-167/16, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA</u> – Articolele 6 și 7 din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că se opun ca o clauză de scadență anticipată a unui contract de împrumut cu ipotecă, considerată abuzivă, să fie menținută în parte de către judecătorul național prin înlăturarea unor elemente care o fac abuzivă.</p> <p>În schimb, aceste articole nu se opun ca instanța națională să acopere nulitatea unei astfel de clauze abuzive, a cărei formulare este inspirată de o dispoziție legislativă aplicabilă în cazul în care părțile contractante sunt de acord, prin înlocuirea cu noua redactare a acestei dispoziții legislative, introduse după încheierea contractului, atunci când contractul în cauză nu ar putea subzista în cazul în care ar fi înlăturată această clauză abuzivă, iar anularea contractului în ansamblul său ar expune consumatorul la consecințe prejudiciabile.</p>

	<p><u>Cauza C-486/16, Bankia SA</u> - Articolul 7, paragraful 1 din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat, în circumstanțe precum cea din litigiul principal, în sensul că nu se opune ca o jurisdicție națională de primă instanță să fie ținută de o decizie a unei instanțe de apel care impune inițierea unei proceduri de executare cu luarea în considerare a gravității încălcării de către consumator a obligațiilor ce rezultă din contractul de credit garantat ipotecar, chiar dacă acest contract conține o clauză declarată abuzivă printr-o hotărâre anterioară care a devenit definitivă, dar care nu are autoritate de lucru judecat în dreptul național.</p>
<p>Protecția datelor cu caracter personal</p>	<p><u>Cauza C-40/17, Fashion ID GmbH & Co. KG v. Facebook</u> - Articolele 22-24 din Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date trebuie interpretate ca neopunându-se reglementărilor naționale ce permit asociațiilor de protecție a consumatorilor să întreprindă demersurile legale împotriva unei persoane care se presupune că este responsabilă pentru încălcarea protecției datelor cu caracter personal.</p> <p>Administratorul unui site web, care introduce pe acest site un modul social ce permite browser-ului vizitatorului acestui site să solicite conținut de la furnizorul respectivului modul și să transmită în acest scop furnizorului datele cu caracter personal ale vizitatorului, poate fi considerat responsabil pentru prelucrarea în sensul articolului 2 litera (d) din Directiva 95/46. Această responsabilitate este limitată la operațiunea sau la ansamblul de operațiuni de prelucrare a datelor cu caracter personal de care sunt determinate scopurile sau mijloacele stabilite de administrator, și anume colectarea și comunicarea prin transmiterea datelor în cauză.</p> <p>Într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care administratorul unui site web introduce pe site un modul social care permite browser-ului vizitatorului acestui site să solicite conținut de la furnizorul acelui modul și să transmită în acest scop furnizorului datele cu caracter personal ale vizitatorului, este necesar ca administratorul și furnizorul să urmărească fiecare, prin aceste operațiuni de procesare, un interes legitim, în sensul articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46, astfel încât acestea să fie justificate.</p> <p>Articolul 2 litera (h) și articolul 7 litera (a) din Directiva 95/46 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care administratorul unui site web introduce pe site un modul social care permite browser-ului vizitatorului acestui site să solicite conținut de la furnizorul acelui modul și să transmită în acest scop furnizorului datele cu caracter personal ale vizitatorului, consimțământul menționat în aceste dispoziții trebuie să fie colectat de către acest administrator doar în ceea ce privește operațiunea sau ansamblul de operațiuni de prelucrare a datelor cu caracter personal de care sunt determinate scopurile și mijloacele stabilite de administrator. În plus, articolul 10 din această directivă trebuie interpretat în sensul că, într-o astfel de situație, obligația de informare prevăzută de această dispoziție se aplică și administratorului menționat, informații referitoare numai la operațiunea sau la ansamblul de operațiuni de prelucrare a datelor cu caracter personal în cauză.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <u>www.curia.europa.eu</u>.</p>

Resurse proprii	<p><u>Cauza C-304/18, Comisia/Italia</u> – Prin refuzul de a pune la dispoziție resurse proprii tradiționale în valoare de 2 120 309,50 EUR, Republica Italiană nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 din Decizia 94/728/CE, Euratom referitoare la sistemul resurselor proprii ale Comunităților, articolul 8 din Decizia 2000/597/CE, Euratom referitoare la sistemul resurselor proprii ale Comunităților Europene, articolul 8 din Decizia 2007/436/CE, Euratom privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților Europene, articolul 8 din Decizia 2014/335/UE, Euratom privind sistemul resurselor proprii ale Uniunii Europene, articolele 10, 11 și 17 din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 pentru punerea în aplicare a Deciziei 88/376/CEE, Euratom privind sistemul resurselor proprii ale Comunităților, articolele 10, 11 și 17 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1150/2000 de punere în aplicare a Deciziei 94/728 și articolele 10, 12 și 13 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 609/2014 privind metodele și procedura de punere la dispoziție a resurselor proprii tradiționale și a resurselor proprii bazate pe TVA și pe VNB și privind măsurile pentru a răspunde necesităților trezoreriei.</p>
Spațiul de libertate, securitate și justiție	<p><u>Cauza C-680/17, Sumanan Vethanayagam</u> - Articolul 32 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013, trebuie interpretat în sensul că nu îi permite persoanei de referință să exercite o cale de atac în nume propriu împotriva unei decizii de respingere a cererii de viză.</p> <p>Articolul 8 alineatul (4) litera (d) și articolul 32 alineatul (3) din Regulamentul nr. 810/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 610/2013, trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care există o înțelegere bilaterală de reprezentare care prevede că autoritățile consulare ale statului membru reprezentant sunt abilitate să ia deciziile de respingere a cererilor de viză, revine autorităților competente din acest stat membru sarcina să se pronunțe asupra căilor de atac exercitate împotriva unei decizii de respingere a cererii de viză.</p> <p>O interpretare coroborată a articolului 8 alineatul (4) litera (d) și a articolului 32 alineatul (3) din Regulamentul nr. 810/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 610/2013, potrivit căreia calea de atac împotriva unei decizii de respingere a cererii de viză trebuie să fie îndreptată împotriva statului reprezentant, este compatibilă cu dreptul fundamental la protecție jurisdicțională efectivă.</p>
Transporturi	<p><u>Cauza C-502/18, CS și alții</u> – Articolul 5 alineatul (1) litera (c) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 coroborate cu articolul 3 alineatul (5) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unui zbor cu legătură directă alcătuit din două zboruri și care a făcut obiectul unei rezervări unice, cu plecare de pe un aeroport situat pe teritoriul unui stat membru și cu destinația un aeroport situat într-o țară terță, prin aeroportul din altă țară terță, un pasager afectat la destinația finală de o întârziere de trei ore sau mai mult, care își are originea în cel de al doilea zbor, asigurat, în cadrul unui acord de partajare a codurilor, de un operator de transport stabilit într-o țară terță, își poate îndrepta acțiunea în despăgubire în temeiul acestui regulament împotriva operatorului de transport aerian comunitar care a efectuat primul zbor.</p>

[Comunicatul de presă](#) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

[Cauza C-354/18, Rusu](#) – Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 trebuie interpretat în sensul că suma prevăzută de această dispoziție nu urmărește să compenseze un prejudiciu precum un salariu nerealizat, în al doilea rând, acest prejudiciu poate face obiectul compensației suplimentare prevăzute la articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 261/2004 și, în al treilea rând, instanței de trimitere îi revine sarcina să determine și să aprecieze diferitele elemente constitutive ale prejudiciului menționat, precum și amploarea compensării acestuia, luând în considerare temeiul juridic pertinent.

Regulamentul nr. 261/2004, în special articolul 12 alineatul (1) a doua teză din acesta, trebuie interpretat în sensul că permite instanței naționale competente să scadă compensația acordată în temeiul acestui regulament din compensația suplimentară, însă nu o obligă să facă acest lucru, regulamentul menționat neimpunând instanței naționale competente condiții în baza cărora aceasta ar putea proceda la această scădere.

Articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/2004 coroborat cu articolul 8 alineatul (1) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că impune operatorului efectiv de transport aerian să prezinte pasagerilor în cauză informații complete privind toate posibilitățile prevăzute de cea de a doua dintre aceste dispoziții, pasagerii în cauză neavând nicio obligație să contribuie activ la căutarea informațiilor în acest scop.

Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că, în scopul acestei dispoziții, sarcina de a proba că redirectionarea s-a făcut cât mai repede posibil revine operatorului efectiv de transport aerian.

[Cauza C-210/18, WESTbahn Management GmbH](#) – Anexa II la Directiva 2012/34/UE privind instituirea spațiului feroviar unic european trebuie interpretată în sensul că „perioanele pentru călători”, menționate în anexa I la această directivă, sunt un element al infrastructurii feroviare a cărui utilizare face parte din pachetul minim de acces, în conformitate cu punctul 1 litera (c) din anexa II menționată.

[Cauza C-163/18, HQ și alții](#) – Articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 trebuie interpretat în sensul că un pasager care, în temeiul Directivei 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite, transpusă în dreptul național, are dreptul să se adreseze operatorului său de turism pentru a obține rambursarea costului biletului său de avion nu mai are, așadar, posibilitatea de a solicita rambursarea costului acestui bilet de la operatorul de transport aerian în temeiul regulamentului menționat nici chiar în cazul în care operatorul de turism se află în incapacitate financiară de a efectua rambursarea costului biletului și nu a luat nicio măsură

	<p>pentru a garanta rambursarea. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
Uniune vamală	<p><u>Cauza C-249/18, Staatssecretaris van Financiën</u> – Articolul 78 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000, trebuie interpretat în sensul că, atunci când declarantul dispune de posibilitatea de a alege prețul mărfurilor vândute pentru export pe teritoriul Uniunii Europene care poate fi reținut ca bază de evaluare pentru stabilirea valorii în vamă și când rezultă dintr-un control ulterior că declarația vamală pe care a întocmit-o conține o eroare de clasificare vamală a mărfurilor în cauză care determină aplicarea unei taxe vamale mai ridicate, acesta poate solicita, în temeiul articolului 78, revizuirea declarației respective în scopul de a obține înlocuirea prețului inițial indicat cu un preț de tranzacție mai mic în vederea obținerii reducerii valorii datoriei sale vamale.</p> <p>Articolul 221 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000, trebuie interpretat în sensul că revine statelor membre sarcina de a stabili, cu respectarea principiilor efectivității și echivalenței, data la care se consideră că a fost efectuată comunicarea către debitor a valorii taxelor în scopul de a întrerupe termenul de prescripție de trei ani la expirarea căruia datoria vamală este stinsă.</p>